

CHLORUL.

Scheele a descoperit chiorul în anul 1774. Ximistul acesta privește chiorul ca un acid muriatic, și la nămise acidul marin defloristat.

A venit mai pe urmă Lavoisier, și el a privit chiorul ca format de acid muriatic și de oxigen, și la nămit acidul muriatic oxigenat.

În sfârșit în anul 1809, DD. Gay-Lussac și Thenard în Franța, Davy în Anglia, recunoscură că toate reacțiile chiorului pînă se esplică privind acidul muriatic oxigenat ca un corp simplu.

D. Ampere lă nămit chiorul, că s'a priimit de toți Ximistii.

Проприетăți. Chiorul este un gaz galben-verde, prezintă un miros tare și înecător, o saoare castrică, densitatea de 2,44; nu este bun pentru combuție: o lămpă aprinsă ce se ține într'un clopot plin de acest gaz se stingă numai de kit.

Chiorul nu este bun pentru respirație, și înk este vătămător.

Kită-va vătămă de chior înțoduse în plămîni, produce o înecătoare foarte mare, și pot pricină și vătămări șmate de scîlpături de sînge.

Chiorul nu este un gaz permanent.

Faraday a făcut lichefacția lui înkălind la 33°, într'un țes astăpat la cele două căpătii, kristale de hidratul de chior format prin combinația chiorului cu apă.

Субт инфлєнца unei temperaturi mici, hidratul se descompune, și se țese în fndul țesului doș straturii lichide: Stratul de jos este chior lichid și stratul de sus este apă saturată de chior (Tab. I, fig. 9).

Densitatea chiorului lichid este de 1,33.

Колоarea acestui corp este, ca a chiorului gazos, galben-verde; tensia sa este foarte mare: la 15° este de patru atmosfere; de aceea nu se poate țetra acest corp de kit în vase astăpate bine.